

Indholdet af en Samtale imellem den nuværende Udenrigsminister og den engelske Gesandt: „Kongens Regjering hverken kan eller vil indlade sig i nogen Diskussion om Slesvig“. Nu forekommer der vel senere hen i Noten Noget, som ikke ganske stemmer med Begyndelsen, idet der nemlig tales om forskellige Indrømmelser, der vilde blive gjort i Slesvig, hvis Holsteens Forhold bleve ordnede; men derved skal jeg ikke dvæle, jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at siden man har indladt sig paa de internationale Forhandlinger, har der, hvad der ogsaa er Tilfældet med de sidst ankomne Noter og Svarene paa dem, ikke været talt om Andet end om Slesvig. Jeg har kun anført Alt dette som Beviser paa, at man ikke saa ganske ubetinget kan stole paa, at Regjeringen altid husker, hvad den selv har bebudet. Jeg sigter herved ogsaa til, hvad der skete i den forrige Rigsraadsamling. Der blev nemlig da af Regjeringen forelagt et Forslag til en Forandring i Fællesforfatningen, og det antoges almindeligt, at det var en Bestingelse, som det sidst i Ministeriet optagne Medlem havde knyttet til sin Indtrædelse deri. Dette Forslag lod Regjeringen imidlertid bære i et Udvalg. At faae det antaget kunde Regjeringen ikke indstaae for; det kunde jo blive forkastet; — men at lade det bære i et Udvalg og saa i en Depesche af 12te Marts 1862, at fortælle Udlandet, at man ikke havde sat Pris paa at faae det vedtaget, det forekommer mig at vise, at der imellem disse to Handlinger er en stor Uoverensstemmelse, og derfor troer jeg ikke, at det er unyttigt at minde Regjeringen om de vægtige Ord, som den til forskellige Tider har udtalt, at holde Regjeringen dem for Øie og gjøre den opmærksom paa det Ansvar, den overfor Folket og overfor Historien vilde pådrage sig, hvis den glemte dem.

Der er dernæst indvendt imod Adressen; at den er uklog, og det er da ogsaa den ærede Landssthingsmands Mening; men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man opfatter ofte det Kloge og det Ukloge paa en meget forskjellig Maade. Der er en vis Klogskab, som bestaaer i at vinde sig ud af Dieblikkets Vanfærligheder og saa være mere ligegyldig ved, hvad der kommer bagefter, og det er en anden

Klogskab, som forud seer de kommende Fæer og bereber sig i Tide paa at møde dem. Jeg antager, at vi i vor hele Styrelse og vort offentlige Liv have haft meget mere af den første Slags Klogskab end af den anden. Jeg troer saavel af den nærværende som ogsaa af foregaaende Regjeringer at kunne anføre flere Handlinger, der, objektivt betragtede, virkelig ikke have været saa kloge, som de i første Dieblik saae ud. Jeg vil anføre et saadant Exempel fra den Tid, den ærede Landssthingsmand selv deeltog i Regjeringen. Saasnart den første Indsigelse imod Fællesforfatningen i den venstreligste Form kom fra de tydske Stormagters Side, svarede den kongelige danske Regjering med at tilbyde Forandringer i Fællesforfatningen. Det blev vel dengang priist som et stort Bevis paa Regjeringens Klogskab og Besindighed; men det er dog et stort Spørgsmaal, om ikke netop denne første Smøbekommen har adlet alle de senere Indrømmelser, om ikke netop denne Beredvillighed til uden at spørge Fællesrepræsentationen at gjøre Forandringer i Fællesforfatningen har svækket dennes og Fællesorganets Anseelse ligeoverfor Udlandet. Jeg mener, at den har bidraget dertil. Jeg skal anføre et andet Exempel paa den Klogskab, der er bleven viist; det er den meget omhandlede Depesche af 29de Jult 1861, hvorved det tilbødes ikke at opkræve Holsteens overordentlige Bidrag for det daværende Finantsaar, imod at man derved banede sig Vej til internationale Forhandlinger. Naturligvis knyttede man Forhaabninger til disse internationale Forhandlinger, som senere ere stufede; men jeg forstaaer ikke, at man kunde betragte et saadant Skridt som klogt, jeg forstaaer ikke, at man ikke indsaar, at man atter svækkede Fællesforfatningen og Fællesrepræsentationens Anseelse og Myndighed ved at omgjøre en af den givne Bevilling, ved et Skridt med det konstitutionelle Princip at tage bevilgede Penge fra et andet Sted end det, hvorfra de vare bevilgede. Jeg begriber ikke, at man ikke forudsaaer, at man derved kom til at staae i en ynkelig, afmægtig Stilling, hvoraf man vanstelig vilde komme ud, idet man aldrig mere vilde kunne opkræve dette overordentlige Bidrag uden Holsteens Stænders Samtykke,